

En Bise;
af

Jens Amundsen Fensfæd.

Mel. Skal jeg nu bort fra Eder drage.

1. Jeg Syndefulde! vil nedfalde For dig, o Allerhøieste, Beemodelig dig at paakalde, Om Raade og Barmhertighed. O Helligaand! vor selv min Tunze, Saaaabnes Veien indtil Gud, Saa vil jeg gladeligen sjunge Til jeg af Verden ganger ud.

2. Jeg havdet er udaf de Fleste, Saa har min Gherning og forskyldt; Men bed for mig, i gode Christne! Med Frelseren suk Vreden ud; Forlad din Broders Skyld og Brode, Saa leser du i Fadervor, Vi alle skal for Dommen mode, Raar vi engang herfra skal gan.

3. Bedroveligt i disse Dage, Nu Verden er saa fuld af Swig, Her er en Jammerdal at vandre, Et Snaregarn, det blev for mig. Af Moder er jeg sode og baaren, Antaget har min Daabes Page, Men under end med Suk og Saarer, Hvor ilde jeg den har frembragt.

4. Dig Øvrighed, jeg bor at takke, Du stedse vildet har mig vel, Skjondt jeg har været dig haardnakket, Saa har du sorget for min Ejel. Du sidder jeg for Lovens Svobe, Nu krympes jeg med Skrig og Kraal, Nu vil jeg til min Jesum løbe, O! der er Trost for al min Sorg.
*Lyd. 175. Trykt ante ca. 1820, i folio tilhørende
Ye Kithlebra Skjønnd: Mæsterpje*

5. O Kone kær! jeg dig forlader, Et Farvel
jeg dig byde maa: Den Sæd jeg saaede i din
Ager, Den seer jeg nu med Suk og Graad.
Jeg seer min' Born ved Møvers Side, Som
vilde Hingle svæve maa, O Bee! o Bee hvad skal
jeg sige; Jeg som er Fader til de Småe.

6. Hvad hjälper om jeg er opdrygen? Hvad
hjälper vel et dydigt Navn? Hvad hjälper om
jeg er begavet, Af Gud med Sandser og Forstand?
Hvad hjälper om jeg Bogen læste, Om jeg som
Salomon var klog? Hvad hjälper om jeg Pennen
korte, Naak jeg af Verden sisdes bort.

7. Men om jeg her den Død skal lide, Om
Jorden drifte skal mit Blod, Saa haaber jeg
i Dødens Lime, At gaae fra Hammer indtil
Noe, Jeg sidder her, til Herren sender Et Suk
af Hjerte øser ud, Du ene her mit Hjerte kjen-
der, Skjondt jeg er Jord, saa er du Gud.

8. O! hermed vil jeg farvel sige Til alle siger
jeg godnat. De som paa Torvet findes ledig,
Til Vaaben nu maa tage sat, Bevæbnet bor
du stedse være; I Dag du est som Rosen rob,
Hvor veed hvorlænge? du kan være Hørlinden
Morgen bleg og død.

En Faders Formaning til sin Son.

Mel. Smilende Haab, du elsket Barn, &c.

Karvel min Son! Dig Himlens Gud ledsgage,
Glem ei Din Faders sidste Ord til Dig,
At! gid jeg kunde Dig igjen modtage
Den samme Son Du nu forlader mig.

Bliv Dydens troe, da skal Dit Liv henslynde,
Som Dalens Blae imellem Blomster frem.
Din Roe og Fryd skal Storme ei nedbryde,
Thi under Dydens Værn Du troser den.

Let slaer vort Hjerte i de unge Dage,
Som Voxet er den ødle Yuglings Barn.
Et venligt Smil, en helen Ross kan drage
Ham i Bellysters kaade, fælste Arm.

O fjere Son! et Skridt paa Lesters Bane,
Forspølder tidt vor hele Lykke her.
Vogt Dig! thi blir Udsørvelse først Bane,
Din Dyd, Dit Held, Dit Alt forloret er.

Din Videnskab med Almagts hele Vælde
Behersker Dig, Du maa adlyde den.
Den stormer, som en Hos fra bratte Fjelde,
Og bryder Demning, hvor den skyter frem.

Du rives med, som lette Spou af Strommen,
Til Pynten af en steil og rædsom Bred.
Der vaagner Du forstørret op af Drommen,
Og zitter ved at se i Svælget ned.

Du skjelver da, og vilde gjerne vende,
Men ak, men ak! Det nu forfulde var.
En Tordenrøst uddundrer: See din Ende!
Langmodighed alt længe dyælet har.

Medynk som skal enhver Din Ende stue,
Men Afskye i den Yuk skal blande sig.
Den Gode skal beklage Dig og grue,
Men ingen, ingen skal begræde Dig.

O hvilken Sorg for dette Faderhjerte,
Raar man mig et saa rædsomt Budskab gav.
Min Son, min Son! jeg bar ei denne Smerte,
Den lagde mig for Tiden i min Grav.

Blot Tanken dybt mit omme Hjerte saarer,
O Son! som nu uskyldig favner mig.
Hør mine Suf, see mine Afsleds-Taarer,
Hølg Dydens Bei og gjør mig lykkelig!

Farvel, min Son! Dig Himmelens End ledsgage!
Glem ei Din Faders sidste Ord til Dig!
O god jeg kunde Dig igjen modtage,
Den samme Son Du nu forlader mig!